

Arrest

nr. 220 174 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen in Afghanistan en hij de algemene veiligheidssituatie in Logar kan ontlopen door zich in de stad Kabul te vestigen waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. De Raad volgde deze beslissing bij arrest nr. 208 477 van 30 augustus 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij stelt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar niemand meer heeft. Hij verwijst tevens naar de onveilige situatie in Logar en naar zijn persoonlijke problemen in Kabul die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij een attest van zijn voormalige werkgever in Iran voor en een verzendingsbewijs uit Iran.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: "Ter staving van uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran legt u weliswaar een brief voor van uw voormalige werkgever waarin die verklaart dat u van 1377 (1998) tot 1392 (2013) bij een metaalbedrijf van zijn familie hebt gewerkt. Dit document heeft evenwel een gesolliciteerd karakter en werd opgesteld door een privépersoon te uwen behoeve in het kader van uw volgend verzoek tot internationale bescherming waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Het verzendingsbewijs uit Iran toont enkel aan dat u mensen kent die in dat land verblijven."

Een verwijzing naar een rapport omtrent terugkeerders naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoeker zijn persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. In het kader van zijn vorig verzoek werd door de commissaris-generaal en de Raad ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorig verzoek gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. "

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een technisch commentaar heeft.

Zij licht toe dat aan haar lang verblijf in Iran nooit getwijfeld werd, terwijl nu plots in de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen geloof wordt gehecht aan haar lang verblijf in Iran. Verzoekende partij stelt dat dit een motiveringsfout is. Ter ondersteuning van haar grief verwijst verzoekende partij naar het arrest naar aanleiding van haar vorig verzoek, arrest nr. 208 477. Verzoekende partij preciseert dat het verzoek om internationale bescherming van haar broer eveneens werd geweigerd.

Verzoekende partij voert aan dat zij een technisch commentaar heeft. Zij licht toe dat aan haar lang verblijf in Iran nooit getwijfeld werd, terwijl nu plots in de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen geloof wordt gehecht aan haar lang verblijf in Iran. Verzoekende partij stelt dat dit een motiveringsfout is. Ter ondersteuning van haar grief verwijst verzoekende partij naar het arrest naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming, arrest nr. 208 477.

De Raad merkt op dat verzoekende partij van een verkeerde lezing uitgaat van het arrest nr. 208 477 van 30 augustus 2018 van de Raad in het kader van haar vorig verzoek. Uit dit arrest blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan haar lang verblijf in Iran: “Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omwille van het behoren tot een sociale groep van Afghanen die langdurig in Iran hebben verbleven en zich de normen en waarden van dit land eigen hebben gemaakt. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde dat hij gedurende twintig jaar als erkende vluchteling in Iran verbleef (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5-7), dermate weinig documenten kan neerleggen waarmee hij zijn langdurig verblijf in Iran kan staven. Verzoeker legde louter enkele foto's neer waaruit zou moeten blijken dat deze in Iran werden genomen, maar verzoeker toont hiermee geenszins aan dat hij gedurende langere tijd als erkende vluchteling in Iran heeft gewoond. Mede in acht genomen de voorgaande vaststelling dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn vervolgingsfeiten, oordeelt de Raad dan ook dat verzoeker in de huidige stand van het onderzoek niet aantoonde dat hij gedurende twintig jaren als erkend vluchteling in Iran heeft verbleven en slechts drie maanden in Afghanistan heeft gewoond voorafgaand aan zijn vertrek naar België, waarbij hij zich opnieuw gedurende meer dan een jaar Iran zou hebben gevestigd. (...) Ook wat de verwijzing naar landeninformatie over de precare situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran betreft, merkt de Raad op dat, nog daargelaten het feit dat zijn vrees beoordeeld dient te worden ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan, verzoeker niet aantoonde dat hij als erkende vluchteling in Iran verbleef.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij problemen heeft ondervonden in Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Iran, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, noch dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan een kwetsbaar profiel of een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van dit verblijf.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport “Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul” van Asylos van augustus 2017, waar melding gemaakt wordt van het potentiële risicoprofiel van personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoeker niet als tiener naar Europa is gekomen, en hij met zijn ongeloofwaardige langdurig verblijf in Iran geen verwestering aannemelijk kan maken. Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Iran, noch omwille van zijn verblijf in België dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij door de commissaris-generaal niet werd gehoord over zijn vrees voor vervolging omwille van zijn langdurig verblijf in Iran. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het CGVS-interview werd ondervraagd over zijn problemen, en dat hem op het einde werd gevraagd of hij alle problemen heeft verteld die een terugkeer naar zijn land verhinderen, waarop hij bevestigend antwoordde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20). De Raad merkt op dat het aan verzoeker is om alle relevante elementen met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk aan te brengen. Het is bovendien niet duidelijk welke specifieke omstandigheden en gegevens hij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, nu de Raad in het kader van zijn devolutieve kracht heeft vastgesteld dat verzoeker zijn langdurige verblijf in Iran niet aantoonde.” Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan voorgaande vaststelling te tornen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat het verzoek om internationale bescherming van haar broer eveneens werd geweigerd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 februari 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS